

KERESZT, CSILLAG, KAKAS

A Pávák terén mérlegelem, melyik homlokzat omlik rám előbb, protestáns-e, és ha igen, miért neobarokk. Valaki, legyen meg a te akaratod, a körmével sértette fel a hüvelyem, és a vérfoltokra panaszkodott. Amíg senki nem hisz nekem, meg sem történt. Fényűzés volt kitenni magam egy másik akaratnak, amíg meg-
alvadt az édesített latin, nyelv, amit nem beszélek, nyelv, ami nem tudja a nevem. Az ő anyanyelve ragyog, miként a mennyben, úgy a földön is ragyog, a belvárosi páternoszterek között. Hiába engedném ki az összes folyadékot, a végtelenségig szűkülök. Három napba telik, mire újra képes vagyok leülni, hogy felfázzak az aszkétáknak tervezett, szálkás padokon. Keresztbe teszem a lábam. Te ott, aki a mennyekben vagy, elemenként építs újra engem. A vizelési ingerről se feledkezz meg! Ki hívja ezt feltámadásnak? Órákkal később megint a templom zárt kapuja előtt állok, nyitva a szám a mínuszokban. Hajnali háromkor fekszem, ledobom magamról a vadvirágos takarót. Szabadíts meg a gonosztól! A kísértés ellen felvértezem az arcom, így indulok el az éjszakai járat felé. Tiéd ez az ország, tiéd a hatalom, de az övé a pávatoll a szemhéjakon.

VÁRAKOZÁSOK

Fehér és kármin az ég, de téves a hajnal,
ez csak a közeli aréna piros-fehér-zöldje.
Látom a színekben, ahogy tizenegy évesen
állok a fák előtt, az ágyásoknak háttal,

és szivárog. A lábam közül a vér, le,
le a fűbe. Mezítláb keresek vadvirágot,
nincs, átmeneti évszak ez, vérbükkök
és borbolyák nyílnak, ma is nyílnak.
A jövőm egyenesen következik abból
a napból. Mondják, a szülés teremtés,
így igazán boldog egyedül én lehetek,
lehetőségekkel a lábam között. Mondják,
amim van, az a minden. Vértelen lepedőt
lobogtatok. A kulcsra is azt mondják,
megvan. Enged az ajtó, végre zárul a láb,
képek maradnak a takarásban. Szülnek
a képernyőn, kikapcsolom, legyen néma,
fel-le nyíl, egyes csatorna. Tizenegy éves
korom óta szülhetnék, de nem. A négyesáv
út túloldalán egy nyírfa sötétlő levelei,
árnyékában kellemes terasz. Alatta két
férfi az utolsó buszra vár, mennyi idegen.

HIBAKERESŐ

Az áldozattudatot a háta mögé dobja a vörös
hajú nő, és az őt interjúvoló nyakába borul.
Ki kételkedik abban, ha gyorsul a pulzus?
A nő nyilatkozik, egy kutya vonyítását hallotta,
miközben, a meglazult tömítésű kerti csapra
gondolt, miután. Közben-után mondatokkal
mosakodik. Egyenlő vagyok az ütlegelőkkel,
de nem az ütésekkel, a megalázókkal, de
nem a megaláztatással: hajthatatlan inda
kapaszkodik rám, fény helyett kilélegzett
levegőt szomjaz, keresi a repedéseket,
ahol sima az út, könnyű a föld. Rosszabb
napjaim cseppfolyósak, ilyenkor jön el
a rontások évszaka. Képzelt főzetekkel

bájjok. Megbocsátásnak hívom a kirepedő
bogyókat a vadszőlőn, levele méregzöld,
de szeptember után életteli vörösre vált.
Szeptember után úgy dobom a hátam mögé
az alsóbbrendűségem, mint a csomagot,
amely rontáslevél után marad. Benne
fekete gyertya, égett hajtincs, elkaphatja
a bűnös. Szűkülését egyre tisztábban értem.
Addig sír, míg ki nem derül, ő az én áldozatom,
hiszen okokat adtam neki. Okokat, úgy
hangzik, mint egy szubtrópusi rágcsáló
neve, kicsi a farka, sejtmagokkal táplálkozik,
bundája az esős évszakban vörösre vált.